

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 189/2018-22

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 12. apríla 2018 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti SKELET BRATISLAVA, a. s., Agátová 4D, Bratislava, právne zastúpenej advokátskou kanceláriou JP Legal, s. r. o., Digital Park II, Einsteinova 25, Bratislava, v mene ktorej koná advokát Mgr. Ján Piešťanský, vo veci namietaného porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v spojení s namietaným porušením čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky postupom a uznesením Okresného súdu Bratislava II č. k. 42 Cb 286/2017-214 z 15. januára 2018, ako aj výzvami Okresného súdu Bratislava II č. k. 42 Cb 286/2017-221 zo 6. marca 2018 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti SKELET BRATISLAVA, a. s., o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 19. marca 2018 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti SKELET BRATISLAVA, a. s. (ďalej len „sťažovateľka“), vo veci namietaného porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd

a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) v spojení s namietaným porušením čl. 1 ods. 1 ústavy postupom a uznesením Okresného súdu Bratislava II (ďalej len „okresný súd“) č. k. 42 Cb 286/2017-214 z 15. januára 2018 (ďalej len „napadnuté uznesenie“), ako aj výzvami okresného súdu č. k. 42 Cb 286/2017-221 zo 6. marca 2018 (ďalej len „napadnuté výzvy“).

2. Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažnosť smeruje proti postupu a napadnutému uzneseniu okresného súdu vydanému v konaní o náhradu ušlého zisku spôsobeného porušením zmluvného záväzku, ktorým okresný súd vyzval sťažovateľku, aby odstránila vady žaloby podanej 29. decembra 2017, a to týmto spôsobom:

„- uveďte riadny, určitý, zrozumiteľný a vykonateľný petit žaloby - čoho sa vo veci samej domáhate a akým spôsobom má súd rozhodnúť vo veci,

- uveďte petit žaloby, ktorý bude zodpovedať vymedzenému okruhu strán sporu.“

2.1 Sťažnosť smeruje aj proti postupu a napadnutým výzvam na zaplatenie štyroch súdnych poplatkov, každý vo výške 33 193,50 eur (spolu vo výške 132 774 eur), za štyri nároky proti štyrom žalovaným.

3. Sťažovateľka namieta, že pôvodný žalobný návrh nebolo potrebné upravovať, poučenie a odôvodnenie v napadnutom uznesení boli nedostatočné a zároveň nebola správne určená výška súdneho poplatku, resp. nesprávne určené štyri poplatky za štyri nároky (každý proti inému žalovanému). Sťažovateľka preto zastáva názor, že postupom a napadnutým uznesením, ako aj napadnutými výzvami tak bolo porušené právo na prístup k súdu.

3.1 Sťažovateľka sa podľa jej slov s dôverou obrátila na okresný súd, aby v predmetnej veci spravodlivo a na základe zákona dôsledným posúdením skutkového stavu rozhodol. Legitímne očakávanie sťažovateľky spočívalo podľa jej vyjadrenia v tom, že podaním žaloby len na jedného zo štyroch žalovaných by mohlo dôjsť k premlčaniu nároku na ušlý zisk, z toho dôvodu zvolila spôsob podania jednej žaloby proti štyrom žalovaným, keďže podľa jej dostupných skutkových okolností za pasívne legitimovaného je (a bolo) možné považovať každého z nich. Sťažovateľka očakávala, že okresný súd si v konaní

podľa skutkových zistení a právneho posúdenia ustáli, ktorý zo žalovaných je pasívne vecne legitimovaný, keďže to pre sťažovateľku nebolo objektívne možné. Toto legitímne očakávanie však podľa mienky sťažovateľky zlyhalo, pretože okresný súd vyzval sťažovateľku, aby pasívne vecne legitimovaný subjekt identifikovala už samotnou žalobou, hoci to bez ingerencie súdu (vykonaného dokazovania) nie je podľa presvedčenia sťažovateľky právne možné.

3.2 Sťažovateľka preto zastáva názor, že postupom a napadnutým uznesením, ako i napadnutými výzvami bolo porušené nielen právo na súdnu ochranu, ale bol porušený aj princíp právnej istoty ako súčasť koncepcie právneho štátu podľa čl. 1 ods.1 ústavy, ktorý spočíva v tom, že všetky subjekty práva môžu odôvodnene očakávať, že príslušné štátne orgány budú konať a rozhodovať podľa platných právnych predpisov, že ich budú správne vykladať a aplikovať.

4. Sťažovateľka navrhla vydať tento nález:

„Okresný súd Bratislava II v konaní vedenom pod sp. zn. 42Cb/286/2017 svojím postupom, uznesením č. k. 42Cb/286/2017-214 zo dňa 15.1.2018 a výzvami č. k. 42Cb/286/2017-221 zo dňa 6.3.2018 porušil základné práva Sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd;

Uznesenie Okresného súdu Bratislava II č. k. 42Cb/286/2017-214 zo dňa 15.1.2018 sa zrušuje;

Vec sa vracia Okresnému súdu Bratislava II na ďalšie konanie;

Sťažovateľovi sa priznáva vrátenie štyroch uhradených súdnych poplatkov, každý vo výške 33.193,50 EUR (spolu 132.774 EUR), ktoré Sťažovateľ uhradil...

Sťažovateľovi sa priznáva náhrada trov právneho zastúpenia...“

II.

5. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú

Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

6. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, ak namietaným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom orgánu verejnej moci nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (porov. napr. I. ÚS 105/06, II. ÚS 66/2011, III. ÚS 155/09, IV. ÚS 35/02).

III.

K postupu a napadnutému uzneseniu okresného súdu

7. Čo sa týka postupu a napadnutého uznesenia okresného súdu, ústavný súd uvádza, že ide o procesné rozhodnutie, ktorým súd činí vhodné opatrenie v rámci skúmania procesných podmienok konania (§ 161 Civilného sporového poriadku), t. j. ktorým sa

vyzýva na odstránenie nedostatkov žaloby. Ide o oblasť „výsostných vôd“ všeobecného súdnictva, do ktorých ústavný súd nie je oprávnený vstupovať. Zároveň takýmto procesným rozhodnutím o procesných podmienkach konania (resp. o odstránení nedostatkov žaloby) nie je v zásade možné zasiahnuť do sťažovateľkou označených ústavných práv, keďže nejde o rozhodovanie vo veci samej, ale ide o procesné rozhodnutie týkajúce sa procesných podmienok konania či náležitostí žaloby, ktoré svojím obsahom a účelom nespadá do rozsahu („scope“) práva na súdnu ochranu podľa ústavy či práva na spravodlivé konanie podľa dohovoru.

7.1 Z toho dôvodu je sťažnosť v tejto časti zjavne neopodstatnená a je potrebné ju z toho dôvodu odmietnuť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

K napadnutým výzvam okresného súdu

8. Ústavný súd bez potreby hlbšej analýzy napadnutých výziev konštatuje, že výzvy na zaplatenie súdneho poplatku nie sú autoritatívnym rozhodovaním súdu o povinnosti uhradiť súdny poplatok, ale ide o administratívny úkon súdu vyzývajúci stranu konania na splnenie si zákonom danej povinnosti úhrady súdneho poplatku v zákonom stanovenej a vopred známej výške. Nejde o rozhodnutie ani o iné opatrenie, ktorým by súd rozhodoval či ukladal nejakú poplatkovú povinnosť, súd len administratívne vyzýva stranu konania na splnenie si povinnosti danej zákonom pre účely ďalšieho pokračovania v konaní.

8.1 Výzvy teda nepodliehajú prieskumu zo strany ústavného súdu, netýkajú sa sťažovateľkou označených ústavných práv ani nemajú potenciál do týchto ústavných práv zasiahnuť. Pokiaľ by bola sťažovateľka presvedčená, že výzva a v nej uvedené skutočnosti nekorešpondujú s jej zákonnou povinnosťou týkajúcou sa zaplatenia súdneho poplatku v konkrétnej výške a poplatok by neuhradila, v čoho dôsledku by došlo k zastaveniu konania, je oprávnená využiť zákonom daný prostriedok nápravy a v odvolacom konaní namietat' nezákonnosť zastavenia konania z dôvodu neexistencie takej zákonnej poplatkovej povinnosti, na plnenie ktorej vyzval okresný súd v napadnutých výzvach.

8.2 Z uvedených dôvodov ústavný súd sťažnosť v časti namietaného porušenia sťažovateľkiných práv napadnutými výzvami okresného súdu odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 12. apríla 2018